

nationale ombudsman

Rapport

Een onderzoek naar de beslissing van de directeur Belastingen van de Belastingdienst op een beroepschrift tegen het intrekken van een betalingsregeling

Oordeel

Op basis van het onderzoek vindt de Nationale ombudsman de klacht over de directeur Belastingen van de Belastingdienst niet gegrond.

Wat is de klacht?

De heer Thomas¹ is het niet eens met de beslissing van de directeur Belastingen van de Belastingdienst (hierna: de directeur) op het ingediende beroep tegen de beslissing van de ontvanger om het verleende uitstel van betaling voor de opgelegde aanslagen ib/pvv 2011 tot en met 2016 in te trekken.

Wat ging er aan de klacht vooraf

Aan de heer Thomas zijn aanslagen inkomstenbelasting/premie volksverzekeringen (hierna: ib/pvv) opgelegd over de jaren 2007 tot en met 2016. Het gaat om navorderingsaanslagen ib/pvv 2007 tot en met 2015 die zijn opgelegd in verband met niet aangegeven buitenlands vermogen. Daarnaast gaat het om aanslagen ib/pvv 2011 tot en met 2016 waarin het voor zover hier relevant gaat om uitdelingcorrecties; meer genoten belastbaar inkomen uit aanmerkelijk belang, bestaande uit een winstuitdeling die in een jaarlijkse huurbetaling was verhuld. Tegen laatstbedoelde aanslagen ib/pvv 2011 tot en met 2016 loopt een procedure en is aanvankelijk uitstel van betaling verleend.

De beslissing van de ontvanger

De heer Thomas vroeg de ontvanger om uitstel van betaling voor de aan hem opgelegde (navorderings)-aanslagen ib/pvv over 2007 tot en met 2016. De ontvanger was alleen bereid om uitstel van betaling te verlenen als de heer Thomas zekerheid zou stellen. De ontvanger wees daarbij op het bepaalde in artikel 25.2.5 van de Leidraad Invordering 2008 (zie Achtergrond, onder 1).

Voor de navorderingsaanslagen ib/pvv 2007 tot en met 2015 was de reden voor het vragen van zekerheid de aard van de belastingschuld. De aanslagen zijn (mede) opgelegd vanwege vermogen in het buitenland dat door de heer Thomas niet was aangegeven in zijn aangiften. Daarbij wees de ontvanger erop dat de heer Thomas destijds naar het buitenland was uitgeweken omdat hij "vreesde dat de inspecteur hem volledig kaal zou plukken". Voor de ontvanger speelde ook de in 2012 met de heer Thomas gesloten vaststellingsovereenkomst over de jaren 1997 tot en met 2010. Daarin was de voorwaarde opgenomen dat als binnen vijf jaren na ondertekening verzwegen vermogen aan het licht zou komen, de inspecteur het recht zou hebben om na te vorderen over die jaren. Later bleek dat er in die periode inderdaad sprake was van verzwegen inkomsten maar dat vanwege het verstrijken van de navorderingstermijn over een aantal jaren niet meer kon worden nagevorderd.

Voor de aanslag ib/pvv 2015 wees de ontvanger erop dat deze zag op een genoten belastbaar inkomen uit aanmerkelijk belang, bestaande uit een winstuitkering (goodwillbetaling) welke in een jaarlijkse huurbetaling verhuld was. De ontvanger wees erop dat de rechtbank heeft geoordeeld dat een bedrag van € 250.000 inderdaad dient te worden aangemerkt als winst uit aanmerkelijk belang en dat uit een uitspraak van de Hoge Raad van 2017 volgt dat in de jaarlijkse huur van circa € 650.000 een goodwillcomponent begrepen is van € 500.000 ter zake van de verkoop van de dochter aan de derde.

De conclusie van de ontvanger was dat de heer Thomas zich anti-fiscaal heeft gedragen, hetgeen aanleiding gaf om zekerheid te vragen voor het bestreden deel van de aanslagen.

Voor de aanslagen ib/pvv 2011 tot en met 2016, opgelegd vanwege winstuitdelingen aan de heer Thomas, speelde dat in het verleden al (gedeeltelijk) uitstel van betaling was verleend. Voor deze aanslagen beëindigde de ontvanger dat verleende uitstel. De reden hiervoor was dat volgens de ontvanger sprake is van een situatie zoals omschreven in artikel 10 van de Invorderingwet 1990 (zie Achtergrond, onder 2) en de verhaalbaarheid van de belastingschuld waarvoor uitstel is verleend, ernstig in gevaar komt. In een

¹ Dit is een gefingeerde naam.

dergelijk geval wordt het verleende uitstel beëindigd (artikel 25.1.4. van de Leidraad Invordering 2008; zie Achtergrond, onder 1). De ontvanger onderbouwde dit met de omstandigheid dat de heer Thomas heeft verklaard dat hij met een deel van zijn vermogen is uitgeweken naar het buitenland omdat hij vreesde dat de inspecteur hem kaal zou plukken. Dit gaf de ontvanger voldoende aanleiding om te vrezen dat gelden of goederen zijn, dan wel zullen worden verduisterd.

Wel bood de ontvanger de heer Thomas de gelegenheid om zekerheid te stellen voor deze aanslagen om toch uitstel van betaling te krijgen. Omdat de gevraagde zekerheid niet werd verstrekt werd het uitstel ingetrokken.

Het beroep en de beslissing van de directeur

In het beroep tegen het intrekken van het uitstel voor de aanslagen ib/pvv 2011 tot en met 2016 betwistte de heer Thomas dat aannemelijk is gemaakt dat gegronde vrees voor verduistering aanwezig is. Ook weersprak hij dat de ontvanger mocht menen dat de verhaalbaarheid ernstig in gevaar komt. Het verwijzen naar vermeend anti-fiscaal gedrag, namelijk de constatering dat de heer Thomas vermogensbestanddelen buiten Nederland aanhoudt, is volgens hem onvoldoende. Slechts een beperkt deel van het vermogen bevindt zich in het buitenland. Volgens de heer Thomas is de beslissing van de ontvanger onvoldoende gemotiveerd. Met name waarom het aanhouden van banktegoeden in het buitenland tot gevolg heeft dat voor de verhaalbaarheid van de gehele belastingschuld moet worden gevreesd in een mate waardoor de invordering ernstig in gevaar komt.

Tijdens de hoorzitting kwam de in 2012 tussen de Belastingdienst en de heer Thomas gesloten vaststellings-overeenkomst aan de orde. De heer Thomas voerde aan dat de vaststellingsovereenkomst betrekking had op jaren die zijn gelegen voordat hij de bankrekeningen had geopend die niet waren verantwoord.

De directeur wees het beroep af. De omstandigheid dat de ontvanger met de door (de gemachtigde van) de heer Thomas aan de inspecteur gestuurde brief van 31 oktober 2019 op de hoogte is gesteld dat buitenlandse bankrekeningen niet zijn verantwoord in de aangiften en dat als reden daarvoor is vermeld dat hij niet wenste te worden kaalgeplukt is volgens de directeur voldoende om te vrezen dat de belastingschuld niet kan worden geïnd. Daarnaast merkte de directeur op dat de heer Thomas de gelegenheid was geboden om zekerheid te stellen en dat het bij aanwezigheid van voldoende vermogen in Nederland aan de heer Thomas was om die gevraagde zekerheid te geven.

Wat was de aanleiding voor de klacht bij de Nationale ombudsman

Het gaat om het intrekken van het verleende uitstel van betaling voor de opgelegde aanslagen ib/pvv 2011 tot en met 2016 waarbij de uitdelingcorrecties onderwerp zijn van een geschil tussen de Belastingdienst en de heer Thomas. De heer Thomas vindt dat de directeur ten onrechte aanneemt dat sprake is van gegronde vrees voor verduistering. De daarvoor gegeven motivering kan volgens hem die conclusie niet dragen. De heer Thomas wees op de inhoud van de relevante passage uit de brief van zijn gemachtigde van 31 oktober 2019 aan de Belastingdienst:

De reden dat (de heer Thomas; N.o.) in 2003 naar het buitenland is uitgeweken was nu juist de lopende discussie met u over de aanslagen over 1994 en volgende. De grote vrees van de heer (Thomas; N.o.) was dat u erin zou slagen om hem volledig kaal te plukken. Hij wilde minst genomen 'een appeltje voor de dorst' achter de hand houden.

Op 14 april 2003 had Hof Amsterdam u immers grotendeels in het gelijk gesteld en waren de forse aanslagen Inkomstenbelasting en Vermogensbelasting (nagenoeg) in stand gehouden. Het casseren door de Hoge raad in 2006 bracht ook slechts een zeer beperkte oplossing, zo weten we na de uitspraak van Hof Den Haag nadien. Pas in 2009, toen de onderhandelingen die leidden tot de uiteindelijk gesloten VSO goed op gang waren gekomen en succesvol leken te worden, week de vrees bij (de heer Thomas; N.o.). De

onzekerheid was pas achter de rug bij het daadwerkelijk sluiten van de VSO. Het 'vullen' van de bankrekening strookt hiermee.

De opmerking (niet wenste te worden kaalgeplukt) waarop de directeur zich beroept ziet – aldus de heer Thomas – op een andere zaak waar hij bij betrokken is en is uit zijn verband getrokken. De intentie uit 2003 om een buitenlandse rekening te openen is zeer gedateerd en achterhaald. De bewuste opmerking is gedaan in een zeer specifieke context die niet meer actueel is. Bovendien is de belasting over de buitenlandse bankrekening fiscaal inmiddels helemaal afgewikkeld en volledig voldaan. De directeur gaat eraan voorbij dat de heer Thomas zijn vermogen voor het grootste deel in Nederland aanhoudt en dat dat vermogen ruim voldoende is om de aanslagen te betalen. Dat laatste maakt dat er in zoverre geen sprake kan zijn van vrees voor verduistering dan wel voor de verhaalbaarheid van de gehele belastingschuld moet worden gevreesd. Nu de heer Thomas voldoende verhaal biedt om de aanslagen te betalen is er ook geen reden voor de Belastingdienst om zekerheid te vragen.

Ook meent de heer Thomas dat het invorderingsbeleid niet juist is toegepast. In de Leidraad Invordering 2008 is geen specifieke bepaling opgenomen om verleend uitstel in te trekken vanwege vrees voor verduistering. En bij verleend uitstel is volgens artikel 25.2.7a van de Leidraad Invordering 2008 (zie Achtergrond, onder 1) de termijn voor het stellen van nadere voorwaarden beperkt tot vier maanden. Die termijn was hier al verstreken.

Hoe reageerde de directeur?

De vrees voor onverhaalbaarheid is ingegeven door de bij de ontvanger beschikbare informatie over het fiscaal handelen van de heer Thomas. Er is sprake van een niet correct nagekomen vaststellingsoverkomst over de oude schulden. Na de vaststellingsovereenkomst is een buitenlandse bankrekening boven water gekomen met verzwegen inkomen. Ook gaat het om de opmerking van de heer Thomas in de brief van de gemachtigde van 31 oktober 2019 dat hij niet wenste te worden kaalgeplukt door de Belastingdienst. Dit bij elkaar opgeteld heeft de ontvanger doen besluiten het al verleende uitstel in te trekken en alsnog om zekerheid te vragen. De directeur kan de ontvanger daarin volgen. De heer Thomas is niet van "onbesproken" gedrag als het gaat om zijn fiscale zaken. Daar heeft de ontvanger een risico in gezien. Het feit dat er mogelijk aanwijsbaar vermogen is in Nederland speelt niet direct voor het intrekken van het uitstel. Daar gaat het om de onderbouwing dat er reden is om te vrezen voor onverhaalbaarheid.

Door de ontvanger is destijds bij de bestreden beslissing niet gekeken naar bekend vermogen in Nederland. Er is door de heer Thomas opnieuw om uitstel verzocht omdat er beroep tegen de aanslagen is ingesteld. Dat levert voor de ontvanger een nieuw beslismoment op. De toets die dan zal plaatsvinden is die van art. 25.2.5 Leidraad Invordering 2008. Daarom wordt voor dat nieuwe verzoek het vermogen nu in kaart gebracht. De ontvanger wil wederom om zekerheid vragen. De ontvanger heeft voorlopig geconcludeerd dat het in kaart gebrachte vermogen wel enkele problemen met zich meebrengt. Een deel van het vermogen ligt onder het beslag van het Openbaar Ministerie. Beslagen vermogen kan niet als zekerheid dienen. Een deel van het vermogen is gemeenschappelijk eigendom. Gemeenschappelijk eigendom is zeer lastig uitwinbaar. Gemeenschappelijk eigendom kan daarom niet als makkelijk uitwinbare zekerheid dienen. Zowel het vermogen onder beslag als het gemeenschappelijk vermogen kunnen daarom niet als goede en acceptabele zekerheid dienen. De eis van een makkelijk uitwinbare zekerheid is – aldus de directeur - daarom gerechtvaardigd.

Er is geen sprake van een gedateerde kwestie. De buitenlandse bankrekening is bekend geworden door de brief van de gemachtigde van 31 oktober 2019. In die brief geeft de gemachtigde aan dat de heer Thomas zich niet aan de vaststellingsovereenkomst heeft gehouden en in weerwil van de vaststellingsovereenkomst toch een buitenlandse bankrekening blijkt te hebben. In dezelfde brief geeft de gemachtigde aan dat de heer

Thomas niet kaalgeplukt wil worden door de Belastingdienst. Bovendien is de kwestie zoals omschreven in de brief niet gedateerd. Dit is de situatie van eind 2019.

De directeur liet nog weten dat op 10 november 2021 door het gerechtshof Amsterdam uitspraak is gedaan over de aanslagen ib/pvv 2011 tot en met 2014. Tegen deze aanslagen is door de heer Thomas cassatie ingesteld. In verband met het ingediende cassatieberoep is door de heer Thomas opnieuw gevraagd om uitstel van betaling. In verband met het onderzoek van de Nationale ombudsman in deze klacht is op dat verzoek nog geen beslissing genomen. Voor de jaren 2015 en 2016 loopt de beroepsprocedure bij de belastingrechter respectievelijk bezwaar bij de Belastingdienst.

De directeur wees erop dat de uitdelingcorrecties zien op de hier spelende aanslagen ib/pvv 2011 tot en met 2016 en dat daarover nog wordt geprocedeerd. Daarnaast speelden de navorderingsaanslagen 2008 tot en met 2015 die zagen op buitenlandse spaartegoeden. Er is dus sprake van verschillende jaren waarin niet aangegeven buitenlands vermogen speelt en daarnaast verschillende jaren waarin sprake is van uitdelingcorrecties. De directeur bevestigde dat de fiscaliteit rond het buitenlands vermogen is afgewikkeld voor zover dit ziet op box 3, maar merkte op dat dat nog niet het geval is waar het gaat om box 1.

Reactie van de heer Thomas op het verslag van bevindingen

De heer Thomas benadrukt nogmaals dat de verhaalbaarheid van de schulden niet in gevaar is omdat hij over voldoende vermogen in Nederland beschikt om zijn belastingschulden te kunnen voldoen. Dat wordt ook niet weersproken. Het standpunt van de directeur dat mogelijk aanwijsbaar vermogen in Nederland geen rol speelt bij de toets of het uitstel kan worden ingetrokken is onjuist. De focus wordt gelegd op de omstandigheid dat sprake moet zijn van 'vrees voor verduistering'. Echter, er is een tweede eis, namelijk dat de verhaalbaarheid van de aanslagen ernstig in gevaar is. Met de zeer ruime mogelijkheden van de ontvanger zich te verhalen op de (daartoe afdoende) Nederlandse bezittingen van de heer Thomas valt niet in te zien dat de (bestreden) belastingschulden mogelijk onbetaald zullen blijven. Laat staan dat de verhaalbaarheid daarvan "ernstig" in gevaar is.

De heer Thomas merkt op dat uit de reactie van de directeur duidelijk wordt dat de ontvanger praktische bezwaren ziet. Het eventueel uitwinnen van het verhaal van de heer Thomas is volgens de ontvanger 'zeer lastig'. De ontvanger ontkent dus niet dat de heer Thomas voldoende verhaal biedt in Nederland dat desnoods kan worden uitgewonnen. Hij beschikt echter bij voorkeur over gemakkelijker uit te winnen verhaalsmogelijkheden.

Verder is volgens de heer Thomas geen sprake van een 'niet correct nagekomen vaststellingsoverkomst (VSO)'. De VSO is nagekomen. Het is juist dat na het sluiten van de VSO een buitenlandse bankrekening boven water is gekomen met verzwegen vermogen. Daarover is in de VSO niets afgesproken omdat deze rekening niet bekend was. In de VSO is wel een algemeen voorbehoud door de inspecteur gemaakt voor de oude jaren. Als binnen vijf jaar na het sluiten van de VSO een (onbekende) rekening zou opduiken, wordt hierover alsnog geheven.

Wat is het oordeel van de Nationale ombudsman

Het vereiste van goede motivering houdt in dat de overheid haar handelen en haar besluiten duidelijk aan de burger uitlegt. Daarbij geeft zij aan op welke wettelijke bepalingen de handeling of het besluit is gebaseerd, van welke feiten zij is uitgegaan en hoe zij rekening heeft gehouden met de belangen van de burgers. Deze motivering moet voor de burger begrijpelijk zijn.

Het gaat hier om de aan de heer Thomas opgelegde aanslagen ib/pvv 2011 tot en met 2016. Het gaat bij deze aanslagen om een geschil tussen de Belastingdienst en de heer Thomas over uitdelingcorrecties waarover wordt geprocedeerd. De heer Thomas is het niet eens met het door de ontvanger intrekken van het (aanvankelijk) verleende uitstel van betaling voor deze aan hem opgelegde aanslagen. Het uitstel is

ingetrokken omdat de ontvanger vindt dat sprake is van gegronde vrees dat goederen van de belastingschuldige zullen worden verduisterd en de verhaalbaarheid van de belastingschuld waarvoor uitstel is verleend ernstig in gevaar komt. In zo'n geval wordt verleend uitstel ingetrokken (zie Achtergrond, onder 1). De heer Thomas vindt dat de directeur het beroep tegen die beslissing ten onrechte heeft afgewezen. Hij vindt het niet juist dat de directeur de ontvanger volgt in zijn beslissing. Volgens de heer Thomas kan de door de directeur gegeven motivering zijn beslissing niet dragen.

De vraag die moet worden beantwoord, is of de directeur zijn oordeel dat sprake is van een situatie waarin het verleende uitstel voor de aanslagen ib/pvv 2011 tot en met 2016 door de ontvanger mocht worden ingetrokken op een toereikende manier heeft gemotiveerd. Daarbij heeft de Nationale ombudsman ook oog voor de vraag of die motivering de beslissing redelijkerwijs kan dragen en of de belangen van de heer Thomas voldoende in acht zijn genomen.

De Nationale ombudsman is van oordeel dat de directeur zijn beslissing voldoende heeft gemotiveerd en dat deze motivering zijn beslissing kan dragen. De omstandigheid dat door de heer Thomas buitenlandse rekeningen niet waren verantwoord in zijn aangiften en de brief van zijn gemachtigde aan de Belastingdienst van 31 oktober 2019 waarin het uitwijken naar het buitenland werd verklaard vanuit de vrees om door de Belastingdienst kaalgeplukt te worden, is naar het oordeel van de Nationale ombudsman een voldoende aanwijzing voor de Belastingdienst om uit te gaan van een situatie dat kon worden gevreesd voor verduistering en het ernstig in gevaar komen van de verhaalbaarheid van de belastingschuld. De stelling van de heer Thomas dat het hier gaat om een situatie die in een verder verleden ligt, dan wel de context waarin de mededeling over het 'kaalplukken' is gedaan niet meer actueel is, maakt dat niet anders. Allereerst geldt dat de informatie over het buitenlandse vermogen de Belastingdienst pas in 2019 is verstrekt en dat na het sluiten van de vaststellingsovereenkomst in 2012 nog tot 2015 sprake was van buitenlands vermogen waarvan geen aangifte werd gedaan. Daarnaast vindt de Nationale ombudsman van belang het beeld in de fiscale opstelling van de heer Thomas zoals dat in dit onderzoek naar voren komt. Zo is er de vaststellingsovereenkomst uit 2012 tussen de Belastingdienst en de heer Thomas waarin het al dan niet bestaan van verzwegen vermogen bij het sluiten daarvan een rol speelde. Later in 2019 bleek dat in inderdaad sprake was van een buitenlandse rekening met verzwegen inkomsten. Ook is van belang de aard van de aanslagen waarover het hier gaat, namelijk meer genoten belastbaar inkomen uit aanmerkelijk belang, bestaande uit een winstuitdeling die in een jaarlijkse huurbetaling was verhuuld. Voorstelbaar was geweest dat de directeur dit bredere beeld ook had opgenomen in de motivering van zijn beslissing. Dat hij dit niet heeft gedaan betekent echter niet dat de motivering daarmee als ontoereikend moet worden beoordeeld. Voor zover de heer Thomas stelt dat sprake is van voldoende vermogen in Nederland waaruit de belastingschuld van de heer Thomas betaald zou kunnen worden, maakt dit het oordeel niet anders. Er is geen garantie dat dit vermogen niet buiten het bereik van de ontvanger kan worden gebracht. Daarbij komt dat door de heer Thomas niet wordt bestreden dat bedoeld vermogen moeilijk uitwinbaar is doordat een deel daarvan onder beslag van het Openbaar Ministerie ligt en een deel gemeenschappelijk eigendom is. Daarmee kan niet worden gezegd dat de ontvanger niet kon komen tot zijn oordeel dat de verhaalbaarheid ernstig in gevaar was. Naar het oordeel van de Nationale ombudsman kon de Belastingdienst onder de omstandigheden zoals hierboven vermeld hoe dan ook het aanvankelijk verleende uitstel in trekken als geen zekerheid zou worden verstrekt.

Van belang is verder dat de ontvanger bereid was af te zien van het intrekken van het uitstel van betaling als de heer Thomas zekerheid zou verstrekken. Naar het oordeel van de Nationale ombudsman geeft de Belastingdienst daarmee blijk van een voldoende oog voor de belangen van de heer Thomas. Onder de omstandigheden van dit geval is het redelijk dat de Belastingdienst alleen onder de voorwaarde van het stellen van zekerheid af wilde zien van het intrekken van het uitstel van betaling. De directeur kan worden gevolgd in zijn standpunt dat het aan de heer Thomas was geweest om in het geval van de aanwezigheid van voldoende vermogen de gevraagde zekerheid te verstrekken.

Dan ten slotte de stelling van de heer Thomas dat het intrekken van het uitstel van betaling in strijd is met het geldende invorderingsbeleid van de Belastingdienst. Meer in het bijzonder dat in de Leidraad Invordering 2008 geen specifieke bepaling is opgenomen om verleend uitstel in te trekken vanwege vrees voor verduistering. En dat bij reeds verleend uitstel de termijn voor het stellen van nadere voorwaarden, in dit geval de gevraagde zekerheid, in artikel 25,2.7a van de Leidraad Invordering 2008 is beperkt tot vier maanden welke termijn al was verstreken. Allereerst is van belang dat artikel 25.1.4. onderdeel f voorziet in het beëindigen van verleend uitstel. Zoals hierboven overwogen heeft de directeur voldoende gemotiveerd waarom het uitstel is ingetrokken op grond van het bepaalde in dat artikel. Nu het uitstel op die grond is ingetrokken is sprake van een andere situatie dan die bedoeld in artikel 25.2.7a van de Leidraad Invordering 2008. Dat ziet op nadere voorwaarden die kunnen worden gesteld uiterlijk binnen vier maanden vanaf de datum waarin het uitstel is verleend (zie ACHTERGROND, onder 1).

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van de directeur Belastingen van de Belastingdienst is niet gegrond.

De Nationale ombudsman,

Reinier van Zutphen

Achtergrond

1. Leidraad Invordering 2008

Artikel 25.1.4

Redenen beëindigen uitstel

Het uitstel wordt in ieder geval beëindigd als:

(...)

f. zich een situatie voordoet zoals omschreven in artikel 10 van de wet en de ontvanger van mening is dat de verhaalbaarheid van de belastingschuld waarvoor uitstel is verleend, ernstig in gevaar komt;

Artikel 25.2.5

Zekerheid bij uitstel in verband met bezwaar

Als voorwaarde voor het verlenen van uitstel van betaling kan de ontvanger zekerheid verlangen voor de bestreden belastingschuld. In beginsel vraagt de ontvanger alleen zekerheid als de aard van de belastingschuld dan wel de omvang van de belastingschuld in relatie tot de verhaalsmogelijkheden die bij de ontvanger bekend zijn, daartoe aanleiding geeft. Daarnaast houdt de ontvanger bij zijn beslissing rekening met het aangifte- en betalingsgedrag van de belastingschuldige.

Artikel 25.2.7a

Nadere voorwaarden bij herbeoordeling verleend uitstel

Als de ontvanger bij het verlenen van het uitstel geen nadere voorwaarden heeft gesteld, kan hij uiterlijk binnen vier maanden vanaf de datum dat het uitstel is verleend voor het ingediende bezwaarschrift schriftelijk aan de belastingschuldige nadere voorwaarden stellen. Hierbij kijkt de ontvanger of de looptijd voor het afdoen van het bezwaarschrift in relatie tot de hoogte van het bestreden bedrag van de aanslag daartoe aanleiding geeft. Voor de beoordeling of hij zekerheid verlangt voor de bestreden belastingschuld, past de ontvanger de in artikel 25.2.5 van deze leidraad opgenomen voorwaarden toe. Indien de belastingschuldige tijdig voldoet aan deze voorwaarden, continueert de ontvanger het uitstel. De ontvanger trekt het uitstel in als de belastingschuldige niet aan deze voorwaarden voldoet.

2. Artikel 10 Invorderingswet 1990

1 In afwijking van artikel 9 is een belastingaanslag van de belastingschuldige die een te innen bedrag behelst terstond en tot het volle bedrag invorderbaar indien:

(...)

b.de ontvanger aannemelijk maakt dat gegronde vrees bestaat dat goederen van de belastingschuldige zullen worden verduisterd;

(...)